

РЕШЕНИЕ

№ 2917

гр. София, 29.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 22.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **2579** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 46а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Закрия Вахедяр, гражданин на А. срещу заповед № УРИ 4518- ОЧ-2/24.2.2022 г. на началника на Гранично полицейско управление - Брегово, с която е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ - принудително настаняване на чужденец в СДНВЧ към дирекция „Миграция“.

В жалбата се твърди, че обжалваният административен акт е издаден при съществено нарушение на административно- производствените правила доколкото производството е започнало без жалбоподателят да бъде уведомен за това, без да му бъде дадена възможност за участие; нарушено е правото на жалбоподателя на изслушване с оглед преека за прилагане на най-нежката мярка, която следва да се прилага последна. Не са налице предпоставките на специалната норма на чл. 34, ал. 4 АПК. Заповедта е била връчена на български език, който жалбоподателят не владее. Отбелязването, че е запознат на език, който владее не е достатъчно, за да удостовери този факт. Наложената мярка засяга правото на жалбоподателя на свободно придвижване, като според Хартата на основните права на ЕС тя следва да се прилага само за нуждите на производството по извеждане на чужденеца в изпълнение на наложена му ПАМ. В този смисъл е и „Директивата за връщането“. Следва да бъде доказана възможността жалбоподателят действително да бъде изведен от страната в рамките на съответния срок на задържане. В случая това не би било възможно

предвид политическата обстановка в страната по произход – А., както и липсата на дипломатически отношения с тази страна. Следва да се има предвид и това, че е образувано друго дело - адм.д. № 1259/2022 г. на АССГ срещу отказа на ДАБ за предоставяне на статут на чужденец и хуманитарен статут. При наличието на това производство изпълнение на заповед за налагане на ПАМ по ЗЧРБ е допустима единствено при наведените по чл. 67, ал. 3 ЗУБ изключения.

Ответникът по жалбата – началникът на Гранично полицейско управление - Брегово. Прокуратурата на РБ, чрез СГП, не взе становище по жалбата.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства приема за установена следната фактическа обстановка: Със заповед № УРИ 4518- ОЧ-2/24.2.2022 г. на началника на Гранично полицейско управление - Брегово, с която е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ - принудително настаняване на чужденец в СДНВЧ към дирекция „Миграция“. В заповедта е посочено, че се издава ПАМ по чл. 41, т. 4 ЗЧРБ, както и е на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 ЗЧРБ.

Цитира се също така предложение № 4518р-2061/24.2.2022 г., представено по делото. Видно от това предложение е поискано настаняване в СДНВЧ поради това, че с решение № 5173/20.12.2021 г. жалбоподателят е с отказан статут на бежанец.

Видно от протокол № 5/24.2.2022 г. на РС Кула, е одобрено постигнато споразумение, като жалбоподателят се е признал за виновен за това, че умишлено е извършил престъпление по чл. 279, ал. 1 НК – направил е опит да излезе от страната през границата с Република С., без разрешение на надлежните органи и не през определените за това места. Посоченото споразумение има силата на присъда, а на основание чл. 300 ГПК е задължителна за останалите съдилища.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Съдът приема, че жалбата е в срок.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ, както и заповед № 4078з-171/14.2.2021 г., в предвидената от закона писмена форма.

По твърденията за съществени нарушения на процесуалните норми. Действително, от доказателствата по делото не се установява в административното производство да са спазени нормите на чл. 34, ал. 1-3 АПК, нито пък са налице могтиви или доказателства, че са били налице предпоставките на чл. 34, ал. 4 АПК. Същевременно обаче жалбоподателят не излага твърдения, а и не е представил доказателства в подкрепа на изложеното от него в жалбата, че така констатираните нарушения са съществени такива. И по-специално, не може да се направи извод липсата на уведомяване за началото на производството, както и невъзможността жалбоподателят да участва активно в него по какъв начин и довело до съществени нарушения на процесуалните правила. При извършване на служебна проверка в тази насока съдът не констатира наличието на такава същественост.

Процесната заповед е издадена на основание чл. 41, ал. 1, т. 4 (нова - ДВ, бр. 97 от 2016 г., изм. - ДВ, бр. 89 от 2020 г.) ЗЧРБ, съгласно която връщане до страната по произход се налага когато по отношение на чужденеца има влязло в сила решение за отказ, прекратяване или отнемане на международна закрила или убежище; връщане се налага след писмено потвърждение от Държавната агенция за бежанците и в случай че производството по Закона за убежището и бежанците е прекратено с влязло в сила

решение и чужденецът не е поискал разглеждането на молбата му да бъде довършено. В процесния случай се установява, че ответникът се е позовал на решение № 5173/20.12.2021 г., с което е отказано статут на бежанец от страна на жалбоподателя. Въпреки изискването на пълната административна преписка, такова решение не е представено. При извършване на служебна проверка в деловодната система на АССГ не се установява наличието на висящ или приключил спор относно законността на отказ за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут.

Същевременно, видно от писмо от 21.3.2022 г. от ВПД началник отдел „СДНВЧ-С.“ се установява, че жалбоподателят е освободен на 7.3.2022 г. и е със статут на „кандидат бежанец“; предаден е на РПЦ – Военна рампа към Д.-МС и не е настанен към датата на писмото в СДНВЧ – С..

Ето защо съдът намира, че не е налице правен интерес от оспорване на процесната заповед доколкото е прекратено нейното действие.

Съгласно чл.120, ал.2 от Конституцията „гражданите и юридическите лица могат да обжалват всички административни актове, които ги засягат, освен изрично посочените със закон“. При направеното задължително тълкуване на чл.120, ал.2 от Конституцията по к. д. №18/1995г., с решение №21/26.10.1995г. К. съд приема, че "чл.120, ал.2 от Конституцията възприема принципа на общата клауза на обжалваемост на всички административни актове пред съдилищата. Подлежат на съдебен контрол за законност всички административни актове, освен изрично посочените в закон, които нарушават или застрашават права и законни интереси на граждани и юридически лица, независимо от авторите, вида и характера на тези административни актове. Решаващ е само правният ефект върху правата и интересите на гражданите и юридическите лица. Ако актът не засяга права или законни интереси, той не подлежи на обжалване поради липса на правен интерес.“.

Правният интерес е процесуално-правно понятие, който се свързва с призната от АПК възможност да се търси съдебна защита против конкретен административен акт. Ако този акт има пряк правопроменящ, правопрекратяващ и/или правопогасяващ ефект по отношение на личните права и законни интереси на съответния правен субект, у последния е налице правен интерес да го оспорва пред съд. Законът изисква правният интерес трябва да е пряк, личен и непосредствен. „Пряк“ интерес означава, че със самата отмяна на оспорения административен акт, ще се отстрани една щета или ще се предотврати настъпване на такава от изпълнението на административния акт. Интересът на следващо място следва да е „личен“, т.е. защитата да има за цел охраняване на свои /лични/ субективни права, свободи и законни интереси на субекта. Правният интерес трябва и да е „непосредствен“, това е налице, когато административният акт засяга правната сфера на жалбоподателя, като отнема, изменя или ограничава права или противозаконно създава задължения за адресата на акта, или създава права на трето лице, които увреждат правата и интересите на конкретния жалбоподател. Наличието на непосредствен и пряк интерес трябва да съществува както към момента на подаване на жалбата, така и през цялото време на движение на съдебното производство по разглеждане на жалбата. Интересът не може да е хипотетичен, нито предполагаем, нито предпоставен от други /чужди/ интереси.

Винаги правният интерес представлява абсолютна процесуална предпоставка за допустимост на съдебното производство, за наличието на която съдът следи при всяко положение на делото и то служебно, без дори да има направено възражение за това.

С Решение № 5 от 17.04.2007 г. на КС по к. д. № 11/2006 г. К. съд приема, че

легитимация без да се обосновава правен интерес и без нарушаване или застрашаване на лични права на жалбоподателя, би могла да има нежелан ефект по отношение на различни правни субекти, затова заинтересоваността следва да е "правомерна, лична и обоснована. К. съд приема още, че не е достатъчно само да се твърди, че е налице засягане правната сфера на жалбоподателя, защото това трябва да се докаже и провери от съда.

Правото на жалба до съда е установено за правните субекти като средство за предотвратяване настъпването на неблагоприятни правни последици или за постигане на благоприятни правни резултати в правната им сфера чрез прекратяване на действието на административния акт. Ето защо във всички случаи при съдебно обжалване на актове на изпълнителната власт от граждани и юридически лица, интересът следва да е надлежно обоснован. В противен случай ще се стигне до правна несигурност, а тя е основен компонент на принципа за правовата държава (в този см. решение №1/2005г. по к.д. № 8 от 2004г.).

Ето защо жалбата следва да се остави без разглеждане, а производството по делото - да се прекрати.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ определението от 22.3.2022 г., с което е даден ход на устните състезания.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на Закрия Вахедяр, гражданин на А. срещу заповед № УРИ 4518- ОЧ-2/24.2.2022 г. на началника на Гранично полицейско управление - Брегово, с която е наложена принудителна административна мярка /ПAM/ - принудително настаняване на чужденец в СДНВЧ към дирекция „Миграция“. **ПРЕКРАТЯВА** производството по адм.д. № 2579/2022 г. на АССГ, 64 с-в.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване в 7-дневен срок от уведомлението за изготвянето му.

При подаване на частна жалба, тя следва да бъде придружена с доказателства за внесена по сметка на ВАС държавна такса от 30 лв. При неизпълнение на указанията жалбата следва да бъде върната.

СЪДИЯ: